

Első fejezet

Múlt: 5000 évvel a Yavini Csata előtt

A Phaegon III legnagyobb holdjának kérge felizzott, elporladt és beomlott a borzalmas támadástól. Hatvannégy különleges felszereltségű cirkáló – hajóhéjba burkolt, bolygóbombázó fegyverrendszer – vette körül szuborbitális, az egyenlítőre merőleges formációban. A sima, ezüst hajótestek hasa a lenti pusztítás visszfényétől izzott, és Saes maga is meglepődött rajta, hogy mennyire szépnek találta a látványt. A megsemmisülés ragyogó, meleg színekkel árnyalta a jelenetet.

Minden egyes cirkáló orrából plazmasugarak ugrottak a hold felszíne felé, a pusztítás jeleit rajzolták a dús növényzetbe, a fájdalom lángoló ködébe vonták a bolygót. A nyomukban por és sűrűn kavargó, fekete füst telítette meg a légkört.

A rombolás fényjátéka és árnyai betöltötték a Harbinger parancsnoki hídjának óriáskivetítőjét, elhalványították a rendszer napjának narancssárga fényét. Egyik-másik droid időnkénti csipogása és egy-egy elsuttogott szó kivételével a személyzet néma csendben ült, figyelme megoszlott a műszerek és a látvány között. A különféle hangszórókból számos sávon érkező beszéd mormoló háttérzajjá olvadt egybe, s mintegy nyugodt ellenpontot kínált a hold halálát kísérő káosznak. Érzékeny orrával Saes megérezte az emberi személyzet adrenalintól csípős izzadságának szagát.

A cirkálók munkája és a bolygó megsemmisülése láttán a fiatalokorában megízlelt daelgyümölcs jutott eszébe. Számos délutánt eltöltött a világa napjának fényében sütkérezve és daelt hámozva, leválasztotta az érdes, barna héjat, hogy hozzájusson a sápadt, de annál édesebb gyümölcs-húshoz.

Mint kiderült, egy egész holdat is meg lehetett hámozni.

A hold kérge alatti hús, a kibányászni vágyott lignan biztosította a Sithek győzelmét a Kirrekért folytatott csatában, és Saes is feljebb léphetett általa a Sith-hierarchiában. Természetesen, nem intézett volna kihívást Shar Dakhon felé azonnal; ehhez még nem volt elég régóta tagja a Sith-rendnek. De nem is várt volna vele túl sokáig.

A féktelen becsvágyban a gonoszság ver gyökeret, mondta egyszer Relin.

Saes elmosolyodott a gondolatra; micsoda bolond volt egykori mestere! Ellenben Naga Sadow megjutalmazta a becsvágyat.

– Státusz? – kérdezte 8K6-tól, a tudományos droidtól.

A gép odafordult hozzá, a lángok fénye kecses táncot lejtett az antropomorf droid tükröző, ezüstös színű burkolatán.

– A hold kérgének harminchét százaléka megsemmisült – felelte 8K6.

A droid vezeték nélküli összeköttetésben állt a pultjával, így nem kellett odafordulnia, hogy érzékelje a változásokat és újabb információkat szerezzen a cirkálók munkájáról.

– Harmincnyolc százalék. Harminckilenc százalék.

Saes bólintott, és visszafordult az óriási kivetítőhöz. A droid elhallgatott.

A távolság ellenére az Erő közvetítette számára mindazt a borzalmat, amelyet a hold felszínén élő, félintelligens főemlősök éltek át. Saes képzeletében a kis termetű lények visítózva sikoltozva menekültek a fák között az őket üldöző és végül elkerülhetetlenül elnyelő tűz elől. Százezrével voltak odalent, a félelmük oly puha és illékony felhőként lebegett a Nagyúr tudatában, mint a gyér hajnali köd.

Sith társai a Harbinger és az Omen fedélzetén mind ugyanezt kellett érezzék, miközben a bányászatnak ez a radikális módja

kérlelhetetlenül haladt a végkifejlet, a fajirtás felé. A maguk gyenge módján talán még a hajókon szolgáló massassik is érezhettek valamit a zavarból, amelyet az esemény keltett az Erőben.

Valaha régen, amikor Saes még Jedi volt, még mielőtt megértette volna a sötét oldalt, helytelennek érezte volna az élet ilyen öncélú pusztítását. Csakhogy az az idő már elmúlt, és Saes tudta, hogy nincs helyes és helytelen. Csak hatalom van, és akinek megadatott, az meghatározhatja saját magának, hogy mi helyes és helytelen. Ennek felismerése volt az a szabadság, amelyet az Erő sötét oldala kínált, és emiatt ítéltetett bukásra a Jedi-rend, először a Kirreken, azután a Coruscanton, és végül az egész Galaxisban.

– Hőmérséklet-növekedés? – kérdezte Saes.

A tudományos droid ezúttal vetett egy pillantást a számítógépe képernyőjére, mielőtt válaszolt:

– Belül maradt a kitermelődroidok tűréshatárán.

Saes tovább figyelte a cirkálókat, amelyek az atmoszféra felső rétegéből lecsapva felégették a holdat, azután a parancsnoki ülésében elfordult, és másodparancsnokára nézett. Los Dor foltos, sötétvörös bőre szinte feketének látszott a híd világításának halvány fényében, a hold felszínét nyalogató lángok visszatükröződtek sárga szemében. A férfi sohasem nézett Saes szemébe, tekintete mindig a Sith állkapcsának oldalából kitüremkedő két szarvra fókuszált.

Dor inkább volt Naga Sadow kéme, mint az ő állítólagos szárnysegédje. Többek közt biztosítania kellett, hogy a lignan – az összes lignan – eljusson Sadow erőihez a Primus Goluudnál.

A csápok megvonaglottak az állán, és a szeme feletti porcos kitüremkedések kérdően megemelkedtek.

– Ezredes! Adja ki a parancsot a kitermelődroidok kilövésére! – mondta Saes. – A Harbinger és az Omen droidjait is indítsák útnak!

– Igenis, kapitány! – felelte Dor, azután a konzoljához fordult, és kiadta a parancsokat.

Saes még mindig szokatlannak érezte a megtisztelő kapitányi címet. Ahhoz volt hozzá szokva, hogy vadászcsapatokat vezetett egységparancsnokként, és nem hajókat kapitányként.

Másodperceken belül hengeres leszállóegységek százai ömlöttek ki a Harbinger hangárjaiból, és újabb több száz jármű követte őket a testvérhajóról; a parancsnoki híd óriáskivetítőjén mindegyik látszott. Beléptek a légkörbe, és ereszkedés közben tüzes csíkokat húztak maguk után, a látvány tűzijátékra emlékeztette Saest.

– A kitermelődroidok elindultak – jelentette 8K6.

– Maradjunk rajtuk és nagyítás! – parancsolta Saes.

– Értettem! – jelzett vissza Dor, és biccentett a fiatal kormányosnak, aki a kivetítőt vezérelte.

A röppályájuk több tíz kilométerrel a bányász-cirkálók pusztításának vonala mögé vitte a kitermelődroidokat, és a többségük eltűnt szem elől a füstben, de a kormányosnak sikerült rajta tartania a kamerákat egy tucatnyi szerkezeten, amelyek egy tisztább terület felett ereszkedtek le.

– A droidok burkolatának kopása belépéskor elhanyagolható volt – érkezett 8K6 jelentése. – Nulla egész három ezrelék.

A kormányos még kétszer nagyított a képen.

Öt kilométerrel a felszín felett a droidok beindították a fékrakétáikat és lassítani kezdtek, kibontották rovarszerű lábaikat, és óvatosan lehuppantak a felégetett, izzó talajra. Hat lábuk anti-gravitációs szervója és talp-platformjaik szigetelése lehetővé tette, hogy sértetlenül járjanak a füstölgő rommá változtatott felszínen.

– Lássuk az egyik droid fedélzeti kamerájának képét!

– Igenis, uram! – válaszolta Dor.

A kormányos tovább dolgozott a konzolján, és a kivetítő felén megjelent az egyik droid által látott kép a felégetett holdról. Morolás futott végig a híd személyzetén, a félelemmel vegyes ámulat zaja. Még 8K6 is felnézett az előtte lévő műszerekről.

Korsin, az Omen kapitányának hangja tört át az adó-vevő-forgalom alapzaján, és végigdörgött a Harbinger parancsnoki hídján:

– Ez ám a látvány!

– Az – válaszolta Saes.

A felszín alól kibukkanó rétegek vaskos füstoszlopokat eregettek, és a felperzselt felszín olyan keménnyé és törékennyé vált a plazmasugarak hőjétől, mint az üveg. A bolygó kérgét repedések és hasadékok hálózta be, mint testet az erek, ám ezekben hamu és füst folyt. A talajból hőség áradt, eltorzította a körvonalakat és álomszerűvé tette a látványt.

Kitermelődroidok százai szálltak le a felszínre; fémlegyek a hold bomló tetemén. Esetlen, rovarokat utánzó mozgással rendeződtek sorokba, magas hangú kommunikációjuk háttérzajként festette alá a látványt.

– Szenzorok aktiválva – jelentette be 8K6.

A droidok egyszerre eresztették ki hosszú fémormányaikat, varázsvesszőkként lengették őket, miközben elindultak a tönkretett felszínen, hogy felkutassák a lignan jellegzetes molekulaszerkezetét a talajban.

A kristály gondolatára Saes akaratlanul megnyalta a száját, a nyelvén enyhén foszforos íz jelent meg. Évekkel korábban a birtokában volt egy kisebb lignankristály, és még mindig emlékezett arra a feltöltöttségre, amelyet az ásvánnyal a kezében érzett. A kristály energiájára való érzékenysége mutatta meg először, hogy az ő ösvénye a sötét oldalra vezet.

Szokatlan molekulaszervezete a sötét oldalhoz hangolta a lignankristályt, és ezáltal felerősítette a Sithek hatalmát, amikor Erőt használtak. Az utóbbi évtizedekben a Sithek nem találtak jelentős kristálylelőhelyet – egészen mostanáig, egészen a kirreki csata előttig. Ráadásul Saes találta meg.

Néhány standard hónappal korábban Naga Sadow megbízta, hogy keressen lelőhelyeket, mert fel akarta használni a ritka kristályokat a háborúban. Természetesen, csak próbára akarta tenni, és az újonnan kinevezett kapitány állítólagos elsőtisztje, Los Dor értékelte a próba sikerességét. Az Erő válaszokkal szolgált Saes számára, végül a konfliktus kezdete előtti utolsó napokban eljuttatta a Phaegon III-hoz. Az Erő őt használta fel eszközként, hogy biztosítsa a Sithek győzelmét.

Ez a felismerés kellemes érzést okozott. Saes bőrének apró pikelyei halkán egymáshoz súrlódtak, amikor a kapitány fészkelődött egy kicsit az ülésében.

Úgy vélte, talán elegendő lignant fognak kitermelni a Phaegon III holdjáról, hogy a kirreki támadásban részt vevő Sith-nagyurak és massassi harcosok mindegyikét felszereljék vele. Ha több ideje lett volna, jóval módszeresebb, kisebb pusztítással járó bányászati eljárást választott volna, de nem volt több ideje, és Sadow nem tűrte a késlekedést.

Így hát Saes meghatározta, hogy az ő számára mi helyes és mi helytelen, minek következtében a Phaegon III holdjának főemlősei és egyéb létformái halálra ítéltettek.

A Sith mutatójaja végigsimított a fénykardja ívelt, szarvra hasonlító markolatán. Türelmetlenül várta a szenzoros felderítés eredményét. Akaratlanul előrehajolt ülésében, így figyelte a kameraképet a kivetítőn. Hirtelen izgatott csipogás hallatszott: az egyik droid lignant talált. Alig néhány másodpercen belül újabb jelzés csatlakozott az elsőhöz, azután még egy, majd még egy. Saes az első tisztre pillantott, de Dor csápszakállal félig elfedett, merev szájából és rezdületlen tekintetéből nem tudta kiolvasni, hogy az ezredes örül-e vagy sem.

– Megvan! – jött Korsin kapitány hangja az adó-vevőből. – Megcsináltuk!

Valójában a felfedezés egyedül Saes érdeme volt, Korsin csak követte, de azért a Sith így válaszolt:

– Igen, kapitány, megcsináltuk.

– Nagy kiterjedésű lelőhelynek tűnik – tett megjegyzést 8K6.

Egyre több kitermelődroid jelezte, hogy lignankristályt talált.

– Talán még több is van itt, mint amennyit lesz időnk kibányászni – mondta Dor. – Kapitány! Visszahívhatom a cirkálókat? A további kéregbontás... indokolatlannak tűnik.

Saes kihallotta a kérdést a kijelentés mögül, és megrázta a fejét. Nem hagyhatta, hogy Dor a szájalom jeleit fedezze fel a cselekedeteiben, ezért így felelt:

– Nem. Folytassák a megkezdett műveletet! Amit nem tudunk elvinni a kirreki csata előtt, azért visszajövünk, miután győzelmet arattunk.

Dor bólintott, csáp-szakállát halvány mosoly húzta félre, mielőtt válaszolt:

– Igenis, uram!

Saes továbbra is az ezredest nézte, akinek a tekintete ismét a két állkapocs-szarvra fókuszált.

– Amikor jelentést tesz Sadow Nagyúrnak, nyugodtan számoljon be mindenről, amit itt tapasztalt! – tette hozzá a kapitány.

Dor felkapta a fejét, egy másodpercre mégis Saes szemébe nézett, azután csápjai enyhén megremegtek, és a parancsnok elfordult.

Saes utat engedett elfojtott elégedettségének, és ismét a kivejtő felé fordulva a droidok hasából kinyúló szondákat figyelte, amelyek úgy szippantották ki a ritka ásványt a hold felszíne alól, mint a paraziták a vért egy még gőzölgő tetemből. Mindeközben az Erő folyamatosan közvetítette a főemlősök rettegését és szenvedését, de félelmük kipárolgása egyre gyéribbnek, egyre foszlányosabbnak tűnt. Egyre kevesebben voltak. A kapitány elmosolyodott.

– Küldje ki a kompokat! Gyűjtsék be a nyersanyagot! – utasította Dort. – Az Omen kompjait is! A lehető legtöbbet viszünk magunkkal, és sietnünk kell a begyűjtéssel.

– Értettem!

Néhány standard órával később a Phaegon III füstölgő holdja és annak minden lakója halott volt. A bányász-cirkálók befejezték a munkájukat, és kiugrottak a csillagrendszerből. Szállító-kompok nyugodt folyama áramlott a hold és a két nagy hajó, a Harbinger és az Omen rakterei között, finomítatlan ásványt tartalmazó sziklatömbökkel töltötték meg őket. A nagy mennyiségű lignan közelsége megszedítette, szinte megrészegítette Saest. El tudta képzelni, hogy Dor és a két hajó fedélzetén lévő többi Erő-érzékeny lény is ugyanígy érezte magát.

– Kivételes figyelmet kell fordítanunk a massassikra – mondta Dornak. A harcosok nyugtalanná válhattak a sok kristály kö-

zelségétől, és Saes meg akarta előzni az erőszakos kitöréseket. Vagy legalább a megfelelő irányba kellett terelniük az erőszakot.

– Szólok a biztonsági csapatoknak – felelte az ezredes. – Maga is érzi, kapitány?

Saes bólintott. Már biztosan érezte, hogy megrészegült a sötét oldal hatalmától, amely átítatta a hajó levegőjét, bizsergette a bőrt és melegséggel öntötte el. Beleszédült.

Össze kellett szednie az akaraterjét, hogy újra fókuszálni tudja a figyelmét. Kevés idejük maradt, hogy találkozzanak Naga Sadow-val és a Kirrek felé induló Sith-erőkkel. Saes átszólt adóvevőn az Omen kapitányának:

– Korsin! Még egy óra!

– Egyetérték – válaszolta a másik kapitány, és hallatszott a hangján, hogy örül az eredménynek. – Érzi ezt a hatalmat körülötünk? – kérdezte. – Felégetjük a Kirreket!

Saes az elpusztított holdat nézte az óriáskivetítőn: a bolygó halott-feketén lebegett az űrben.

– Felégetjük – válaszolta, és megszakította a kapcsolatot.

Relin kinézett a nagy, páncélüveg buborékablakon a vadászgépe pilótafülkéjének elején. Mellette tanítványa, Drev táplálta be a hiperúrugrás adatait a navigációs számítógépbe. A padavan derékbősége próbára tette az ülést, pilótaruhája gallérja felgyűrte a túlfejlett zsírszöveteket a nyakán és a csuklóján, ettől a feje és a keze elkötött kolbászvégre hasonlított. Mindezek ellenére askaji mércével Drev szinte már véznának számított, és Relin még sohasem találkozott másik askajival, akiben ennyire határozott lett volna az Erő jelenléte.

Az Infiltrator a Remmon Nebula narancssárga és vörös felhőjében lebegett. A kis hajó a maga minimális és szándékosan rendszertelen energiakibocsátásával, fényes burkolatával és szenzoravaróival szó szerint láthatatlanná vált a felhőn kívüli letapogatók számára.

A hajó körüli túlhevült gázban sárga és narancssárga fénycsíkok húzódtak, mint időbe dermedt villámok egy viharos bolygó

légkörében. Relin a felhőt nézte, a mágneses szelek keltette lassú örvényeket, és azon tűnődött, hogy mióta csatlakozott a Jedi-rendhez, bejárta az ismert rendszerek felét, de a Galaxis legsötétebb zugaiban rejtőzködő szépség még mindig lenyűgözte. Ebben a szépségben az Erőt vélte megnyilvánulni, az egész univerzumot összetartó hálózatot.

Csak hogy a hálózat veszélybe került, Sadow és a Sithek tönkre akarták tenni. Relin első kézből tapasztalta meg a tetteik következményét, amikor elveszítette Saest.

Kilökte tanítványa emlékét a tudatából. Ez az emlék még túl fájdalmas volt.

A Jedik és a Sithek közti konfliktus a fordulópontjához érkezett; a Kirreknél minden eldőlhett, a csata hosszú időre az egyik fél felé billentette a háború mérlegét. Memit Nadill és Odan-Urr megerősítette a bolygót, de Sadow flottája elsöprő erőt képviselt. Relin úgy vélte, hogy a Coruscant is az ellenség célpontjai között lehetett, és erről a gyanújáról már beszámolt Nadillnak.

– A hiperűrben is be tudjuk fogni a jeladót? – kérdezte hirtelen Drev, fel sem pillantva a navigációs konzolról.

– Igen – válaszolta Relin.

Legalábbis, elméletileg. Feltéve, hogy nem tévedtek a Harbinger és az Omen által választott útvonalat illetően, illetve Saes nem indult el másfelé a hajóival, és általában véve elég közel maradt az eredeti útvonalhoz, hogy a berendezés adása elérje őket.

– És mi van, ha az ügynököknek nem sikerült elhelyezni a jeladót? Vagy ha Saes megtalálta és hatástalanította?

Relin nem fordult el a csillagköd látványától, úgy válaszolt:

– Nyugalom, Drev! Sok a lehetőség, de minden úgy történik, ahogyan történnie kell.

Az utóbbi időben olyan gyorsan követték egymást az események, hogy Relinnek csak a szükségesnél ritkábban volt alkalma jelentést tenni a feljebbvalóinak. Csak küldött egy-egy üzenetet, amikor lehetősége adódott rá.

A Primus Goluud közelében talált rá Saes nyomára, és látta a támadáshoz gyülekező Sith-hadsereget, amelyet a Harbinger és testvérhajója, az Omen sietve hagyott maga mögött.

Miután küldött egy-egy rövid jelentést a Rendnek a Coruscant-ra és a Kirrekre, Relin azt a parancsot kapta, hogy kövesse Saest és próbáljon fényt deríteni a szándékaira. Keveset tudott meg, mivel a Harbinger és az Omen oda-vissza röpködött az eldugottabbnál eldugottabb rendszerek között, felderítő droidokat küldött ki, bolygókat tapogatót le, majd hamarosan továbbállt.

– Keres valamit – mondta Relin inkább csak magának, mintsem tanítványának.

Drev felkacagott, de úgy, hogy kettős álla belereszketett.

– Saes? – kérdezte. – Biztos nem találja a lelkiismeretét. Túlságosan jól eldugta.

Relin el sem mosolyodott. Saes elvesztése túl mélyen megérintette ahhoz, hogy ilyesmivel tréfálkozzon.

– Aggódom a fontos dolgokkal kapcsolatban mutatott nemtörődömséged miatt. Sokan meg fognak halni ebben a háborúban.

Drev fejet hajtott, válla megereszkedett, és vastag szálú, barna hajtömegét félresimítva próbált bűnbánó képet vágni.

– Bocsáss meg, mester, de... – kezdte, és hirtelen elhallgatott, bár kerek arcán látszott, hogy nyugtalanítja valami.

– De? – kérdezte Relin.

Drev nem nézett rá, úgy válaszolt:

– Néha úgy érzem, túl keveset nevensz, mester. A Hold Úrnőjének sámánjai azt tanítják a népemnek, hogy tragédia idején jobb vidámnak lenni. Ne vess a halálodon is, így mondják. Szinte bármiben lehet találni valami tréfásat.

– Ugyanúgy, ahogy fájdalmat is – mondta Relin, és még mindig Saes járt a fejében. – Kész vagy a koordinátákkal? – kérdezte.

Drev kihúzta magát ültében és hivatalos hangon válaszolt:

– Mindent előkészítettem, mester.

– Akkor menjünk, és találjuk ki, mit keres Saes!

Relin kimanőverezte az Infiltrátort a csillagködből, és gyorsan leellenőrizte a Drev által betáplált adatokat. A kivetítőn megjelent a csillagokkal pettyezett, fekete úr.

– Indulás! – jelentette be Relin.

Drev megnyomott egy gombot az előtte lévő vezérlőpulton, és a páncélüveg buboréklak elhomályosult, hogy megkímélje őket a hiperűr hipnotikus, kék fényörvényétől. Relin beindította a hiperhajtóművet, és a csillagok fénylő pontjai végtelen csíkokká változtak.

Jelenkor:

41,5 évvel a Yavini Csata után

Sötétség vette körül Jaden, tintafekete sötétség. Zuhant, és azt hitte, a zuhanása egy örökkévalóságig tart. Úgy érezte, a gyomra felliftezett a torkába, és elszorította, hogy ne tudjon sikoltani.

Még mindig érzelte maga körül az Erőt, de csak foszlányosan, elvékonyodott réteggként, és az érzékszervei eltompultak.

Nyögve beleütközött a láthatatlan talajba, négykézlábra érkezett, keze és térde alatt hó ropogott. Fagyos szélrohamok lendítették félre a köpenyét, hogy megszúrják alatta a bőrét, jégzilánkokkal szórják tele arcát és zúzmarássá tegyék a szakállát. Jaden még mindig nem látott semmit, de reszketegen, remegve és dideregve felállt.

– Hol van ez a hely? – kiáltott fel. A sötétség olyan sűrű volt körülötte, hogy a saját leheletének párafelhőjét sem látta. A hangja gyengének tűnt, mintha a sötétség azt is elnyelte volna. – R6? – kérdezte.

Nem kapott választ.

– R6?

Különös – gondolta –, hogy bizonytalan helyzetbe kerülve előbb a droidomat keresem, és nem egy Jedi társamat!

Érezni akarta kedvenc fénykardjának megnyugtató súlyát, de az övére csíptetett tartót üresen talált. Hátranyúlt a tartalék fénykardjáért – a durva, de hatékony fegyvert gyerekként készíttette a Coruscanton, még mielőtt kitanulta volna az Erő használatát –, de az is eltűnt. Sugárvetője hiányzott a tokjából, és az izzórudaktól is megfosztották, amelyeket az övtáskájában tartott.

Fázott, egyedül maradt, elvették a felszerelését, és vaksötét vette körül.

Mi történhetett? Nem emlékezett rá.

Szorosan összefogta a köpenyét, hogy valamennyire védje magát a hidegtől, és megpróbált hallás után tájékozódni, de nem hallott mást, csak a szél zúgását és a saját szívverését. Némi nehézség árán az Erő segítségével kiterjesztette a tudatát, hogy így győzze le a vakságot és legalább közvetett módon érzékelje a világot maga körül. Az elméjét borító, mindent eltompító ködön keresztül megérezett valamit...

Mások is voltak vele a sötétségben.

Sokan.

Megpróbált erősebben koncentrálni, és a sötét oldal fagyos jelenlétébe ütközött. Sithek!

Vagy mégsem? Nem egészen Sithek voltak; a sötét oldal megévezte.

Próbálta kizárni a sötét oldal ismerős, egyszerre kellemetlen és simogató érintését. Jól tudta, hogy a fény és a sötétség közötti vonal vékonyabb egy vibropenge élénél. A mestere, Kyle Katarn többek közt erre is megtanította, ahogyan arra is, hogy minden Jedi ezen a vékony határvonalon táncol. Néhányan megértették, miféle feneketlen szakadék tátongott alattuk, mások nem. Ez utóbbiak többsége bele is zuhant, de az előbbiek szenvedték meg a következményeket. Jaden gyakran kívánta, hogy bárcsak tudatlan maradt volna, mint gyerekkorában a Coruscanton, amikor az Erő használata még szintiszta mágiának tűnt.

Akaratlanul felidézte mestere tanításait, a szavak beleégtek az agyába: „Az Erő eszköz, Jaden! Egyszer fegyver, máskor gyógyír. Sötét oldal, világos oldal, jelentéktelen köztük a különbség. Ne ess abba a csapdába, hogy kategorizálsd őket! Az értelem arra kárhoztat, hogy osztályozzunk és határvonalakat húzzunk, s hogy eljövendő sárkányoktól rettegjünk. Csakhogy mindez nem több káprázatnál. Nem sárkányok jönnek, hanem még több tudás és mélyebb megértés. Ki kell békülnünk ezzel a ténnyel.”

Jadennek sohasem sikerült kibékülnie vele, és attól tartott, hogy a jövőben sem fog sikerülni. Még rosszabbnak tűnt az a

gondolat, hogy talán nem is kellett kibékülnie vele. Miután befejezte a tanulmányait, kutatni kezdett a kevésbé elfogadott elméletek után az Erővel kapcsolatban. Idővel arra a kellemetlen következtetésre jutott, hogy a mesterének igaza lehetett.

– Mutassátok magatokat! – kiáltott bele ismét a sötétségbe, de a vonyító szél felfalta a szavait. Tudta, hogy a Sithek már ugyanúgy megérezték volna a jelenlétét, ahogyan ő is érezte maga körül... amazokat.

Körülötte voltak, és gyorsan közeledtek. Jaden sebezhetőnek érezte magát így, vakon és megfosztva eszközeitől. Amennyire csak tudta, átadta magát az Erőnek és megtagadta a félelmet.

Megtalálta önmagában a nyugalmi pontot, és félig guggoló pózba ereszkedett. Fókuszálta a tudatát, várakozott, és teste minden izmát felkészítette egy mindent eldöntő ugrásra. Meg akarta mutatni a sötét oldal követőinek, hogy még a fénykardja nélkül sem becsülhetik alá, mint ellenfelet.

– Jaden! – szólalt meg egy suttogó hang a füle mellett. Ezt a hangot eddig még csak egy felvételen hallotta.

A Jedi megpördült, az Erőt már összegyűjtötte az öklében egy telekinetikus csapáshoz... de csak a sötétséget érzékelte.

Lumiya!

Lumiya hangját hallotta. Vagy mégsem? De hát Lumiya már rég halott!

Egy kéz kapaszkodott bele a köpenyébe.

– Jaden! – szólította meg egy másik hang. Lassin hangja.

Hátraugrott, rásegített a mozdulatra az Erővel, és a levegőben megfordulva nagyjából három méterrel Lassin mögött ért földet. Lassin is Jedi volt, és Jaden róla is úgy tudta, hogy már meghalt; nem sokkal a Ragnos-válság után történt. Lassin hangja kirántotta Jadent az iménti nyugalmából, és kékesfehér, rosszindulató Erő-villámok jelentek meg sísteregve az ujjhegyei körül...

Még mindig nem látott semmit.

Felállt a szőr a nyakán. Lepillantott a kezére, a halványkék ki-sülésekre az ujjai körül, amelyeket csak az akarata megfeszítésével sikerült elfojtania.

– Jaden Korr! – szólalt meg egy hang a balján, Kam Solusar mester hangja, amely ezúttal nem hozta magával a világos oldal megnyugtató jelenlétét, és hagyta, hogy a Jedit továbbra is a sötét oldal baljós energiája vegye körül.

Hiába pördült meg ismét, hiába fordult oda.

– Amit keresel, az a fekete lyukban található a Fhoston – mondta Mara Jade Skywalker, de Jaden őt sem látta.

Mara Jade Skywalker sem volt már az élők között.

– Ki beszél? Hol vagyok? – kiáltotta, de csak a szél jeges sikolya válaszolt.

Ismét kiterjesztette az érzékelését, próbálta megtalálni Lumiyát, Lassint, Solusart és Skywalkert, de mind eltűntek.

Magára maradt a sötétségben. Mindig magára maradt.

Ekkor döbbsent rá, hogy álmodik, és az Erő szólt hozzá. Már korábban fel kellett volna ismernie.

A felfedezés megállította a világot. A szél elállt, a jeges hideg megszűnt.

Jaden mindenre felkészülve, feszülten állt.

Távoli, formátlan kiáltás hallatszott, és hamarosan ismétlődni kezdett, felvett egyfajta ritmust, mi több, a hangszín gépiessé vált. Akár a bolygó másik feléről is jöhetett.

– Segítség! Segítség! Segítség...!

Jaden körbefordult, keze ökölbe szorult.

– Hol? – kérdezte.

A sötétség hirtelen szertefoszlott, fénypontok jelentek meg a Jedi felett húzódó, fekete boltozaton. Csillagok. Jaden az eget fürkészte, ismerős alakzatokat keresett. Ott! Csak annyit ismert fel, hogy elhelyezze magát valahol az Ismeretlen Régiók egyik peremvidéki szektorában. A fekete égen egy távoli gázóriás világított halványkék izzással, fénye félénken közelítette meg a bolygót. A gázóriást jég- és kősziklából álló, vastag gyűrűk övezték.

Jaden a gázóriás egyik holdján állt.

Szeme egyre jobban hozzászokott a sötétséghez, és már látta maga körül az elhagyatott, szél tépte, jeges síkságot az épületmagas hótorlaszokkal, amelyektől a táj úgy nézett ki, mint egy viharban megfagyott óceán. A jeges felszínt repedések hálózták

be, mint erek a mozdulatlan dermedt élőlény testét. A hasadékok éhes szájakként tátongtak itt és ott, a távolból gleccserek nyögése hallatszott, mint egy dühös világ panaszai. Jaden nem találta nyomát sem Lumiyának, sem Lassinnek, sem pedig azoknak a Sitheknek, akiknek a jelenlétét érzékelt volna. Nem látta jelét életnek.

Lehelete apró ködfelhővé változott az arca előtt. Bal keze reflexszerűen markolászta a levegőt a fénykardja helyett.

Az ég váratlanul felrobbant, tűzfelhő tört át a légkörön mennydörgő zajjal, füsttel és lángokkal telítette meg a levegőt. Fém csikorgására hasonlító sikoly hallatszott, és a felszíni jég nyögve-recsegett hasadt fel.

Jaden hunyorogva nézte a halványan még mindig izzó eget, és parázsló törmelékesőt látott lehullani, a hold felszínére záporozó szikrák hipnotikus mintákat rajzoltak a levegőbe.

Azonnal tudta, mit lát: a sötét oldal megtestesülését. Túl lassan húzta vissza kiterjesztett Erő-érzékelését, és a gonoszság koncentrált tömegének pusztá jelenléte is elég volt, hogy úgy érezze, mintha megütötték volna. Összeroskadt, közben lehányta a köpenye elejét, és a sötét oldal erejétől elborítva képtelen volt bármi másra, mint hogy összegömbölyödve heverjen a hold fagyott talaján.

Sehol sem rejtőzhetett el, nem lelhetett menedékre. A sötét oldal energiája rázuhogott, elborította, átítatta...

Izzadva és szédülve riadt fel a coruscanti lakása előtt zajló sikló- és robogóforgalom zúgására. Szíve olyan hévvel ütötte a bordáit, ahogy egy rab rázza a ketrecét. Ha lehunyt a szemét, még mindig a záporozó szikrákat, a gonoszság esőjét látta. Megköszörlte a torkát, és a lakás szenzorai gyenge fényt kapcsoltak, mert érzékelték, hogy felébredt.

– R6? – szólította Jaden a droidját.

Nem kapott választ. A férfi riadtan felült.

– R6?

Kiáltások és sikolyok hallatszottak kintről. Jaden felugrott az ágyból, és az Erő segítségével a kezébe rántotta az ágy melletti

kis asztalon nyugvó kardmarkolatot. Bekapcsolta, a zölden izzó penge beleszúrt a szoba félhomályába.

A Korriban fekete gömbje betöltötte Kell Douro hajójának monitorait. Az atmoszférában felhők járták dühödten kavargó táncukat.

Orbitális pályán lebegett a Predatorral, a saját CloakShape vadászgépével, amelyet hiperúrszánnal és egy lopott StealthX-ről másolt szenzorzavaró rendszerrel szereltek fel. A hajó hánykolódni kezdett a bolygót körülvevő, sötét energiák hömpölygő áradatában, és a burkolat recsegve küzdött a külső erőhatások ellen. Kell ráhangolta látását a Sorsra, és nézte a száz meg száz egybefutó daen nosi – sorsfonál, egyes vagy többes számban, ahogy egy coruscanti tudós lefordította az anzati fogalmat – által alkotott csomópontot, amelytől a Korriban gömbölyű hátú, fekete pókra hasonlított lehetőségekből szőtt, fénylő hálója közepén. A Galaxis elmúlt, jelenbeli és eljövendő sorsának fonalai áthaladtak a Sith-kriptavilág lakóin, a bolygót izzó zöld, narancssárga, vörös és kék szövevény terítette be.

Az idő és a tér egyformán a lehetőségektől volt terhes, és az ettől gazdaggá váló „szósz” – ezt a kifejezést is az a coruscanti nyelvészprofesszor találta ki, jobb híján – felkorbácsolta Kell éhségét. Először gyermekkorában látta a sorsfonalakat, az első gyilkossága után, és azóta bármikor képes volt érzékelni őket. Úgy vélte, bár nem lehetett biztos benne, hogy egyedi az anzatiak között, különleges és kiválasztott.

Az első általa okozott halál gondolatáról eszébe jutott a Predator rakterében tartott élelem, de egyelőre még elfojtotta e testi szükségletét.

A saját sorsfonala messzire nyúlt előtte, kijelölte az általa bejárható ösvényeket, és ez az ezüstös szálakból szőtt háló túlmutatott a pilótafülke páncélüveg ablakán, leereszkedett a bolygóra, átnyúlt a sötét örvénylésen, le egészen a Sith-sírokig, a titkos helyig, ahol az Egyetlen Sith rejtőzködött. Kellnek dolga volt

odalent, és a lentieknek dolga volt vele. Sorsfonalaik találkoztak, és összefonódtak.

Beütötte a cél kódolt koordinátáit a navigációs számítógépbe, és bekapcsolta a robotpilótát. Miközben a Predator ereszkedni kezdett a fekete légkörben, Kell felállt, és kiment a pilótafülkéből, le a raktérbe. Érkezés előtt még volt fél órája, ezért megengedte éhségének, hogy ismét előtörjön. A várakozás mindig fokozta az étvágyát.

A raktér egyik fala mellett öt sztázistartály állt, mint öt koporsó. Kell saját helyet biztosított nekik, elválasztotta őket a tér nagy részét megtöltő felszereléstől és járművektől. Minden egyes tartályban egy humanoid hevert, három ember és két rodiai. Az anzati megnézte a kijelzőket és ellenőrizte az életjeleket. Mind-egyikük jó egészségnek örvendett.

Az arcokon végignézve Kell azon tűnődött, vajon mi zajlott a lehunyt szemhéjak mögött, az álom magányában? Elképzelte a szósz ízét, és az éhség újult erővel támadta meg bensőjét. A tartályokban lakók egyike sem volt Erő-érzékeny, pedig attól még ízletesebbek lettek volna.

Egyik tartálytól a másikig ment, ujjai hegyével végigsimított a hűvös üvegfelületeken, amelyek elválasztották a zsákmányától. Foglyainak sorsfonalai őfeléje nyúltak ki a tartályokból, és tőle is elindult egy-egy fonál a foglyok felé. Kell megállt egy középkorú ember férfi előtt, akit a Korélián gyűjtött be.

– Te – mondta, és nézte, ahogy saját ezüstös sorsfonala egybefonódik a koréliei zöld fonálával.

Elindította a tartály kiolvasztó ciklusát. A kiszökő gáz az ember végzetéről sziszegett. A kijelző szerint a tartályban egyre emelkedett a hőmérséklet, ennek megfelelően az ember bőrébe is visszatért az élet színe. Kell bensőjét mardosta az éhség, tápcsápjai megvonaglottak az arcán lévő tokjaikban, de meg kellett várnia, amíg áldozata eszméletre tér, mert csak így juthatott hozzá az annyira vágyott élelemhez.

Egybeszövődött sorsfonalaikon keresztül kinyúlt akaratával a koréliei felé.

Ébredj! – üzenté hangtalanul.

A férfi szemhéja hirtelen felnyílt, szeme elkerekedett, pupillája kitágult. Kell kéjesen ízlelgette a mentális kapcsolaton átszárguló félelmet. A tartály műszerei szerint a koréiai szíve hevesen vert, és a férfi egyre gyorsabban vette a levegőt. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de motorikus funkciói még nem működtek, így csak elfojtott mormolásra futotta az erejéből.

Kell megnyomta a zár nyitó gombját, és a tartály fedele oldalra csúszott. *Maradj nyugton!* – küldte a következő gondolatot, amely parancsként fúrta be magát az ember agyába, s elfojtotta a félelmet.

Csak hogy Kell óvatlan volt, pszichikai szorítása gyengének bizonyult a koréiai egyre növekvő rémületével szemben. Az ember küzdött a mentális béklyó ellen, és végül megtalálta a hangját:

– Kérem! Nem tettem semmit!

Kell előrehajolt, két kezébe vette az ember holtsápadt arcát. Áldozata megrázta a fejét, de nem sikerült kiszabadulnia az anzati erős markából.

– Kérem! – könyörgött a koréiai. – Miért teszi ezt velem? Ki maga? Mi maga?

Kell az ember sorsfonalát nézte, amely tartalmazott minden lehetséges jövőbeli ösvényt, de zöld köteggé fonódva egy ponton keresztezte az ő ezüst fonalát... és ott megszakadt.

– Szellem vagyok – válaszolta Kell, és kinyitotta a tokokat az arcán. A két csáp kinyúlt, vékonyan, mint egy-egy huzal, amely képes befúrni magát az áldozat fejébe, át a koponyán, hogy kiszívja onnan az anzatiak nyelvén csak „szósznak” nevezett élet-erőt.

Az ember felsikoltott és vonaglani kezdett, de Kell erősen tartotta.

Maradj nyugton! – üzenté áldozatának az elmekapcsolaton keresztül. Ezúttal erélyesebb parancsot adott, és a koréiai elcsendesedett.

A csápok felkúsztak a meleg, nedves orrlyukakba, és fúrni kezdtek a koponyaüreg felé. Kell nyáltermelése megindult az ízletes szósz közelségétől. Az anzati belenézett áldozata tágra nyílt,

véreres szemébe, miközben a csápjai átszúrták az agyhártyát, és megtalálták a puha, szaftos szürkeállományt. Az ember teste görcsösen megrángott, könnyek gyűltek a szeme sarkába, és csillogva lecsorogtak az arcán. Az orrából vér szivárgott.

Kell elégedetten felnyögött, miközben felfalta a koréliei lehetséges jövőjét, és a két daen nosi egybefonódott. Az ember sorsfona feloldódott az övében, amely megnyúlt, és Kell fennakadt szemmel szívta magába a Sors hordozóanyagát. Tudata kitágult, hirtelen képessé vált befogadni az egész Galaxist, átlátta a lehetőségeket. Az idő összesűrűsödött, az univerzumot átszövő, számtalan daen nosi hálózata veszített kaotikus jellegéből, és rendezettséget mutatott. A felismerések még csupán megkönyékezték Kell tudatát, miközben minden szívverése bizsergő remegést indított el a testében.

Mutasd meg! Hadd lássam! – gondolta.

Azután az ember kifogyott, a pillanat elmúlt. Kell elengedte a testet, és az a padlóra omlott.

Az anzati zihálva lépett hátrébb, tudata összezsugorodott. Ismét önmagává vált, csupán hússá, korlátozott megértéssel.

Lenézett a gyorsan kihűlő testre, és teljes mértékben a tudatában volt, hogy csak gyilkosság közben léphetett túl a határain.

Visszahúzta a két vértől, nyálkától és agyvelőtől iszamós csápot, és azok mozdulatlanul pihentek meg a tokjukban.

Egy sóhajtás kíséretében Kell felemelte a koréliei tetemét, bedobta a légszilipbe, azután beállította a vezérlést, hogy lökje ki a testet. Az évszázadok során bolygók százai körül hagyott ott efféle úrhulladékot.

Figyelte, ahogy az automatikus ciklus kiüríti a légszilipet, közben azzal vigasztalta magát, hogy egy nap majd sikerül erősebb szószot szereznie, amely felfedi előtte a Sors teljes igazságát.

Jóllakottan tért vissza a pilótafülkébe, és rákapcsolta az adóvevőjét a navigációs számítógépre, ahogyan az utasítás szólt. A robotpilóta másodperceken belül kikapcsolt – kihunyó jelzőlámpája a koréliei tekintetere emlékeztette Kellt, arra, ahogyan az ember szeméből kiveszett a csillogás, majd egyik pillanatról a másikra a férfi élettelen húsdarabbá változott –, és egy másik erő

vette át a Predator irányítását. Kell elhelyezkedett a pilótaülésben, közben a hajó belépett a Korriban beteges légkörébe, és elindult a bolygó sötét oldala felé.

Nem sokkal később a Predator ősi építmények között ereszkedett le. A villámok fénye időjárás-verte piramisokat, himlőfoltos kőtornyokat és kristálykupolákat világított meg, a Sithek templomait és kriptáit, melyek mind a sötét oldal geometriáját tükrözték. Felettük fekete felhők hömpölyögtek, villámok rajzoltak tépett hálót az égre.

Kell felállt, felvette álcázó öltözékét, ellenőrizte kortózisbevonatú iker-vibropengéit, azután becsúsztotta őket az övén lógó tokokba, és elindult a Predator leszállórámpája felé. Mielőtt leeresztette volna a rámpát, elővett egy sugárvetőt és egy csípőre csatolható pisztolytáskát a fegyverszekrényből. Nem tekintette elegánsnak a sugárvetőket, de mindig szívesebben volt túlfegyverkezve, mintsem túl kevés legyen nála.

Így felszerelve megnyomta a nyitógombot. A hidraulika felzúgott, és leeresztette a rámpát, a kinti szél esőcseppeket csapott be a kinyíló ajtón. A Korriban levegője az évezredes elmúlás szúrós szagával telítette meg Kell orrát. Mennydörgés robajlott.

Az anzati kinézett a sötétbe, és lebegő, vörös fénypontokat fedezett fel a mélyén. Izmaait elernyesztve felkészült a harcra, közben a fénypontok közelebb értek, és a sötétségből ezüstös borítású protokoldroid bontakozott ki, daen nosi nélkül. A droidok csak a programjaikat követték, nem voltak önálló döntéseik, ezért nem lehetett sorsfonaluk sem. Kellt mindig is nyugtalanította a droidok hamis értelme, és inkább nem figyelte tovább a sorsfonalakat.

A többé-kevésbé humanoid gépezet nem törődött a széllel és az esővel, csak határozottan ment, amíg el nem érte a rámpa tövét, ahol halkán zúgó szervókkal meghajolt.

– Anzati úr! – szólalt meg a galaktikus közös nyelven. – A nevem Deefourfive. Kérem, kövessen! A Mester már várja.

A szavak a padlóhoz szegezték Kellt. Általában megőrizte a hidegvérét, de ezúttal kettős szíve kétszer olyan gyorsan vert, mint szokott, és ereit elöntötte az adrenalin. A csápok nyugtalanul